

REAALI POISS

Number 2 (97) oktoober 2011

Tallinna Reaalkooli ajaleht

Hei, realistid!

On käes sügise keskpaik, oktoober. Suurele osale Reaalikatele on see hirmutav aeg: kümnendikke ootab ses kuus ees Reaalikaks vannutamine, olles abiturientide mõjuvõimus nädalaks, üheteistkümnendikele ajab jänese püksi esimene uurimistöö kollokvium, mis aina tuletab meelde lähenevat esitamiskuupäeva, ja paljud värisuvad tuleva külma aja ees, mil peab käima ringi kui kubujuss.

Kuid pidage vastu! Kui rebastenädal läbi saab, ei tunne te end enam võõrkehana gümnasistide seas, noored kümnendikud. Küll uurimistöögi korralikult valmis saab, isegi kui see praegu võimatu tundub, kallis 128. lend. Ning teie, kes külma kardate: kas ei igatse te juba kanda oma pehmet salli, sooje kindaid või paksu mõnusat kampsunit, mille sees vaiksest mõnes varasemas tunnis tukkudagi saaks?

Ja muidugi on porikuu hea sellegipoolest, et selles kuuski ilmub Reaali Poiss söökla uste ja ajalooklasside juurde: selles numbris saate lugeda noori kunstnikke avalikkuse ettetoovast Omaloomin-gupäevast, uurida, mis toimus Teadlaste Ööl, teada saada kaasõpilase arvamust Kreeka kriisist ja ärge kindlasti unustage üle vaadata meie kalli kooli 130. juubeli auks loodud lisaleht!

**Olge rõõmsad edasi,
Ode Liis**

Sõna on presidendikandidaatidel!

Anna-Helena Saarso (12.b):

REKi presidendina oleks minu prioriteediks jätkata seniseid traditsioone ning hoida õpilaste aktiivsust kõrgel. Leian, et oluline on kaasata tegevustesse ka neid koolikaaslasi, kes pole REKi liikmed. Selleaastase töögrupi ümberjaotumisega kavatsen parandada info liikumist nii REKi siseselt kui ka Esinduskoja ja õpilaste vahel - rohkem läbipaistvust REKi tegevusse! Kultuuri- ja olmerühmade töö saab sellest aastast olema aktiivsem ja selgemini korraldatud. Komisjoni juhina kuuln alati koolikaaslaste muresid ja annan endast parima, et nendele lahendused leida. Minu juhtimisel pühendub REK täielikult õpilastele ja nende tahtmiste täitmisele!

Madis Teinemaa

(11.b):

Lubadused: 1.Olulisematel teemadel nagu tsükkelõpe õpilaste seas informatsiooni levitamine ja arvamuskuuluse läbi viimine. Selliste suurte ja meid hõlmavate otsuste tegemisel peaks kooli juhtkonnal olema kõrval ka õpilaste arvamus.

2.REKi komisjonide toimimise eest hoolitsemine ja aktiivses tegevuses hoidmine.

3.Kooliraadio taastamine ja selleks huviliste grupi leidmine.

Mari Kraav (12.c):

Iga institutsiooni president on reeglina inimene, kes juhib oma kaaslaste tähelepanu muredele, hoiab nende tegevusel silma peal ja on pidevalt kõige toimuvaga kursis. Ka REKist peaks saama selline meeskond, kelle juht või juhtorganid ei tee kogu tööd ise ära, vaid suudavad töö kõigi osaliste vahel võrdselt jaotada. Samuti on väga tähtis saavutada meeskonnatöös selline tase, kus iga liige teab oma kohta täpselt ning tunneb ja võtab vastutuse oma ülesannete täitmise eest. Alles siis, kui kõik hammasrattad omavahel ideaalselt kokku sobivad, võime rääkida REKi täiuslikkusest ning tõrgeteta tööst. See eesmärk nõuab aga tugevat ja teovõimelist juhti, kes ei kardaks teha ebapopulaarseid otsuseid.

Gerli Gritsenko

(11.a):

Kätte on jõudnud jälle aeg valida uus REKi president. Suuri lubadusi on küll kerge anda, kuid nende elluviimine nõuab tööd ja pühendumist. Loodan abi ja häid nõuandeid kõigilt meie kooliõpilastelt.

Sport liidab inimesi ja meie kooli spordivaim on väga kõrgel. Seega üritan veelgi elavdada kooli spordielu ja tuua klassevahelisse võistlusesse uusi ja huvitavaid alasid nagu rugby ja bowling. On oodata ka maletamisturniiri. See kõik tuleb kasuks ka meie kooli tublidele matemaatikutele ja füüsikutele. Sport on nii kehale kui ka vaimule!

Õpetajate ja õpilaste mõtteterad on Reaalis väga originaalsed ja huumorikad ning loodan väga neid mõttesähvatusi lugeda Reaali Poisist ning nende loomingut kuulata kooli erinevatel oma-loominguüritustel.

Valimised võitis Anna-Helena. Palju õnne!

Laseme verel voolata?

Sander Udam

11.c

Riigikogu poolt vastuvõetud otsus Eesti ühinemiseks Euroopa Finantsstabiilsusfondiga tekitab Eesti ühiskonnas küll arutelu ja sõna võtsid mitmeid kriitikuid, aga tundub, et vähemalt praeguseks on eestlased leppinud olukorraga, kus üks hetk võivad Kreekale laenu andnud pankurid ja investorid Eesti maksumaksjate ustele prõmmima tulla.

Kas see on aus, et tavalised eurooplased peavad pankurite, investorite ja riigipeade poolt tehtud vead kinni maksuma? Minu arvates mitte. Kas EFSFi kiire loomine ja käiku laskmine rahustab aina pingestuvat olukorda finantsturgudel? Julgen arvata, et jah. Kuid küsigem, mida see rahustamine muudab? Süsteemseid probleeme Euroopa riikide majanduses see ei kaota, võlad ju kuskile

ei kao ning vaadates mõningate Euroopa riikide võlgu, siis ei tundu usutav, et vähemalt meie põlvkond nende võlgade tasumist näeb. Tegelikult on see lihtsalt pankade kahjumi ümber tõstmine Euroopa maksumaksja arvele.

Selle asemel tuleks võlad hoopis restruktureerida, makstamatud laenu igaveseks korstnasse kirjutatada ja läbimõtle matult Kreeka riigivõlakirju ostnutel oma ärateenitud kahjum kätte saada. Ma

3.BP.BLOGSPOT.COM

ei ole kuri ega pahatahtlik, aga kui riigid hakkavad EFSF kaudu investoreid päästma, siis kaob investeerimise juurest

elutähtis riskifaktor, mis on miski, millega kõik on arvestanud ja seda arvesse võttes oma otsused teinud. Kui risk kaob, siis ei ole miskit, mis piiraks väikse maksevõimega riikidele (ja ka ettevõtetele ja rahvale) liigsuures koguses laenu andmast.

Senine, 2008. ja 2009. aastal pankade puhul tõestust leidnud, „liiga suur, et ebaõnnestuda“ poliitika, oli just põhjuseks, miks algas finantskriis USAst kinnisvaramulli lõhkemise teel. Pangad teadsid, et kui nad on piisavalt suured (andnud võimalikult palju laenu),

tegemisel kantakse ka karistust. Võib kindel olla, et pankade põhjalaskmisele järgneb ka ülemaailmse finantskriisi teine laine (sarnaselt Lehman Brothersi pankrotistumisele 2008. aastal). Paljud inimesed kaotavad oma varanduse ja meie uhke majanduskasv Eestis võib pöörduda taaskord languseks. Aga need kaod tuleksid varem või hiljem. Praegune olukord ei ole säilitatav, ainult kokku kukkumine on edasilükatav. Ja mida kauem me ootame ja mida rohkem raha kreeklastele anname, seda suuremaks need probleemid muutuvad. Mida hiljemalt pauk tuleb, seda valjemalt.

Ka kõige optimistlikumad väljavaated on ju sellised, et suure paugu asemel lastakse järgmised 20 aastat pallist õhku välja (kärbitaks kulutusi ja makstaks tagasi hiiglaslikke võlgu). See tähendaks mitut raiskuläinud kümnendit. Vere-

laskmine on valus ja ebameeldiv, aga majanduses paratamatult hädavajalik.

siis ka mulli lõhkemisel nad päästetakse. Et turgudele naaseks ratsionaalsus, siis tuleb see poliitika lõpetada. Näidata, et valede otsuste

Killuke Flor

Elina Osi
11.c

Teine vahetusõpilane, kes sel aastal Reaalkoolis käib, on Anna Levin USA-st. Ka tema tuli Eestisse Rotary vahetusprogrammiga ning veedab Eestis aasta.

Kust sa pärit oled?

Floridast, USAst. See on meie jaoks talv. (hetkel sadas õues uduvihma ning oli +10)

Kui kaua sa Eestis oled olnud?

13.11 sai kaks kuud.

Milline on su kool USAs?

Ma käin kunstikoolis, seega riietus on vaba. Aga mulle meeldib matemaatika ning füüsika ja ma olen matemaatikas päris hea. Kuid siin on need loomulikult raskemad, kui sa ei saa mitte midagi eesti keelest aru.

Kas sa teadsid, et sa tuled reaalkallakuga kooli?

Teadsin ja kartsin.

Mida su pere ning sõbrad arvasid, kui sa ütlesid, et sa tuled Eestisse?

Tegelikult oli vahetusaasta mu vanemate idee. Nad pakkusid selle

välja, sest ma uurisin internaatkoole ning vahetusprogramme, sest mul oli mu kodulinnast kõrini. Aga mu vanemad on väga toetavad ning mu sõbrad ka, kuni oli jäänud 2 nädalat ärasõiduni. Siis oli põhiliseks suhtumiseks: „ära mine, ära mine!“, loomulikult pidin ma vastama, et nüüd on juba liiga hilja.

Miks sa just Eesti valisid?

KÕIK küsivad minult, miks Eesti? Mina aga arvan, et miks mitte?! Lisaks teadsin ma Eestist ka enne, mu vanaisa on suur päritolu-uurija ning ta avastas palju esivanemaid Balti riikides, eriti Lätis. Ma teadsin Eestist, aga paljud mu sõbrad mitte. Mõni isegi arvas, et see on Aafrikas – ajasid sassi Etioopiaga.

Mida sa sellelt aastalt kõige rohkem ootad?

Senimaani olen ma avastanud just kõige enam erinevusi klassisüsteemis. Ameerikas on meie klassid on väga eraldatud: on alamklass, keskklass ja ülemklass. Siin aga on see olukord segatud, siin sellist eristamist ei ole. Nüüdseks olen ma juba harjunud nägema väga erinevaid inimesi igal pool

Anna paraslidingut harrastamas. ERAKOGU

ning ma arvan, et kui ma koju tagasi lähen, on raske harjuda sellega, et kõik on samasugune. Näiteks olid mu hostvanematel külalised ning sealhulgas ka poliitikuid ning reportereid. Samas elab mu hostvanaema Mustamäel ning tore on näha, et ei ole klassilist eristamist. Kõik on koos.

Peamiselt ootan ma aga just kultuurilist silmapiiri laienemist. Ning ma olen avastanud, et ma olen palju patriootilisem, kui ma arvasin!

Mida sa praeguseks just kõige rohkem igatsed?

Vaheldust ja valikuid. Väga igatsen seda, et ma saan minna supermarketisse ning näen tohutult valikuid, mida ma osta tahaks, näiteks kõikmõeldavaid puuvilju. Siin on lihtsalt valik väiksem. Ja ma igatsen päikest! Praegu on Floridas ligi 30 kraadi sooja. Saaks ka öelda, et ma igatsen Imperial-möötmisüsteemi, sest siin on kõik meetrid, kilogrammid, kraadid Celsiuses... Nendega on raske harjuda, eriti igapäevajutus.

ridat Reaali

Kas sa soovitaksid Eestist vahetusõpilastele?

Jah, kindlasti. Mitte aga neile, kelle tunded saavad kiiresti haiget. Siin võtab kaua aega, et luua sõpru ning veel kauem aega, et inimesed sinuga vabalt räägiksid. Näiteks kui Ameerikas on vahetusõpilane või üldse uus õpilane, jooksevad kõik tema ümber stiilis „ma tahan su sõber olla!“ Siin ma olen avastanud, et ma pean enamikke vestlusi ise alustama. Te olete palju... tagasihoidlikumad.

Kas eestlased on sinu meelest kriitilised?

Mitte nii väga, kindlasti vähem, kui ameeriklased. Näiteks peab USA keskkoolis pidevalt valvel olema, et keegi sind ära ei kasutaks, sest kui sa selle unustad, siis hoia alt! Aga inimesed on siin tolerantsemad. Samas on minu jaoks raske olla kultuuris, kus on palju teisi inimesi nende seksuaalsuse või nahavärvi tõttu diskrimineerivaid inimesi, sest ma käin kunstikoolis ja seal leidub palju mustanahalisi ja ka homoseksuaale. Tegelikult on umbes 50% mu kooli õpilastest mus-

tanahalised ja ma igatsen neid! Nad on nii elavad, vahel ma mõtlen, et eestlastele kuluks natuke mustanahalisi inimesi ära – nad ärataksid teid üles.

Kas sa oled juba mõne lemmikasja leidnud?

mõtleb pikalt Ma peaks vist ilmselt tagasi tulema klassidevahelise segunemise juurde. Ameerikas on alati suhtumine, et mida rohkem asju sul on, seda rõõmsam sa oled. Näiteks kui su sõbral on midagi rohkem, peab ka sinul seda rohkem olema. Siin aga on inimesed õnnelikud selle üle, mis neil on ning

võtavad asja vabamalt. Ühiskond pole nii tarbimiskeskne. Ja Eestis on tasuta haridus! See on väga hea, et tasuta saab head haridust.

Mida sa arvad meie inglise keelest?

Oh, see on minu jaoks päris naljakas. Ma saan aru, et te õpite Briti inglise keelt, aga kõik need väljendid on lihtsalt naljakad. Keegi küsib mu käest mingi väljendi kohta ja ma ei saa mitte midagi aru, sest see väljend pole mitte kuidagi loogiline! Siis ma lihtsalt mõtlen, et see võib-olla tähendab midagi sellist... aga ma

pole seda kunagi kuulnud. Aga mulle meeldib inglise keele tundides aidata.

Mida sa arvad, kuidas sa kirjeldad seda aastat, kui sa sellele tagasi vaatad?

Ma veel ei tea... ilmselt pean ma siin kauem olema. Kuid üks mu tuttav vahetusõpilane kirjeldas oma aastat Ungaris, kui „kõige raskemat ja kõige paremat aastat oma elus“. Ehk on minuga samamoodi?

Anna oma sõbrannadega (ta on vasakult kolmas). ERAKOGU

Teadlaste Öö Tallinna Reaalkoolis

Laura Liisa Lankei
Kristiine Diane Liive
11.c

23. septembril tähistati Eestis Teadlaste Ööd: üleeuroopalist erinevaid teadusvaldkondi ühendavat suurüritust. Teadust täis ööl avas ka Tallinna Reaalkool kõigile huvilistele oma uksed- et teha katseid, uurida tähistaevast ning astuda üheks ööks teadlase rolli.

Mida enam lähenes kellaaeg 18.00-le, seda enam oli koolimajas märgata ärevat sagimist: saabusid nii Reaalkooli omad noored teadlasehakatiseid kui ka põnevil ilmetega väikesed teadushuvilised väljaspoolt kooli, paljudel ka vanemad kaasa võetud. Esimesel korrusel oli abituurium kehakinnituseks avanud kohviku, kus pakuti nii mõndagi head ja paremat.

Ruumides 205 ja 206 olid usinad algklasside õpilased üles seadnud oma põnevad katsed ja trikid. Üks huvitav katse oli piimavikerkaar, mida esitlesid Marie ja Lauren-Ly 3.a klassist: veega lahjendatud piima sisse tuli kallata paar tilka toiduvärvi ning keskele lisada mõni piisk Fairyt, mille tagajärjel segunesid ained ja tekkis vikerkaar.

Bioloogia klassis olid ette valmistatud mitmed põnevad füüsikaseadmed, mida ümbritsesid uudistavad pilgud. Küsimusele, kuidas seni Teadlaste Öö on möödunud, vastas õpetaja Vellerind muiates: „Hästi, midagi pole veel ära lõhutud.” Õpetaja Vellerindile oli abiks tulnud Reaalkooli 10. klassi õpilane Uku-Kaspar Uustalu, kelle sõnul tuldi tema käest väga palju küsima keemia töötoa asukohta ning alguses pidi füüsikakatsetele koridoris reklaami tegema. „Hiljem aga leidsid füüsikahuvilised ise klassi üles ja kohati tuli neid minu arvates isegi liiga palju,” arvas Uku-Kaspar. Tema sõnul osutus pisemate seas kõige populaarsemaks katse, kus oli põleva ja mittepõleva küünla vahele asetatud klaas ning klaasile tekkiva peegelduse tõttu loodi illusioon, nagu põleks ka teine küünal. Lisaks osutus huvilistele põnevust pakkuvaks katseks küünlaleegi spektri mõõtmine ja Vernieri seadmega käepigistusjõu mõõtmine.

Noorel teadushuvilisel tuli õhtu jooksul esile ka viperusi: sulgenud akna, et tuul küünlaleeki ei kustutaks ja et oleks võimalik huvilistele spektromeetrit näidata, vigastas Uku-Kaspar veidi sõrme ning selle ja ka ilmselt tööhoos vahele jäänud söögikordade tõttu pidi ta hetkeks puhkepausi võtma ja toibuma. See aga ei tähendanud, et füüsika töötoas oleks katsetegevus seisma jäänud: kohustused anti üle usinale Reaalkooli põhikooli õpilasele ning pärast mõningast puhkepausi ja taastumist tööpostile tagasi asudes avastas Uku-Kaspar, et noorem koolikaaslane oli päris hästi hakkama saanud. „Midagi ei olnudki maha põlenud,” rõõmustas ta.

Paeluvaid katseid sai teha keemia töötubades, kus huvilisi oli rohkem kui istekohti. Õpetaja Saare, õpetaja Kangro, Reaalkooli endiste ja praeguste õpilaste juhendamisel ning kaasabil said mudilased mitmesuguseid katseid läbi viia. Rõõm oli suur, kui nende katseklaasidesse tekkisid tibukollased või türkiissinised saadused ning innukamad tähendasid kõik tehtu ka üles.

Õhtu üheks oodatumaks sündmuseks peetud tähistaevavaatlust õpetaja Kuurmega saadi küll kehva nähtavuse tõttu vaid lühiajaliselt teha, kuid vaatamata ebasoosivale ilmale toimus teinegi astronoomiaalane ettevõtmine: nimelt tutvustas õpetaja Kuurme koos 11. c klassi õpilase Sandra Schumanniga taevast läbi arvutitarkvara Stellarium. Alustuseks vaadati Sandra asjatundliku pilgu all üle tuntumad tähtkujud, naabergalaktikad ja udukogud ning kuidas neid taevast leida. Arutati ka kuu- ja päikesevarjutust ja ettekande lõpuks vaadati üle planeetide järjekord.

Ettekande lõppedes oli noorte huviliste silmades näha ennekõike põnevust ja avastamisrõõmu. Pärast tarkvaraprogrammi internetiaadressi tahvlile kirjutamist pöördus kogu loengut usinalt esipingist jälginud tüdruk õhinaga järgmises pingis istuva ema poole: „Ma otsin selle programmi juba homme üles. Või veel parem, täna!” Ema noogutas mõistvalt ning nõnda asutigi koolihoonest kodu poole teele ühes sadade teiste noorte teadushuvilistega, keda Reaalkoolil Teadlaste Ööl veel teadusepisikuga nakatada õnnestus.

Reaal 130!

Üks kõikide ja kõik ühe eest! : Patriootlikkus - vaba tahe või kohustus?

Elise Altroff
8.a

Juba esimesest klassist alates on meile tuttav Tallinna Reaalkooli hüüdlause "Üks kõikide, kõik ühe eest!" Kuid kas ka nooremate klasside õpilased mõistavad selle lause sisu või on see pelgalt päheõpitud repliik? Kui palju me seda ühtehoidvust tegelikult kohtame? Kas me tõesti tunneme seda kooli vaimu ning sõbralikku sidet teiste õpilastega, nähes neid sama koolimütsiga peas mööda jalutamas, või meenub see alles järjekordsel aktusel? Kas ajatelje ülespanek mõjutab ehk mõne suhtumist sellesse pealtnäha lihtsasse mõtteavaldusse?

Seda meie kooli iseloomustavat lauset kuuleme tihti: nii direktori kõnes esimesel septembril kui ka klassijuhatajalt, kui too üritab lahendada mõnd õpilastevahelist näaklust. See lause on saanud juba omaette traditsiooniks. Aga kas see meenub meile ka sööklajärjekorras või ekskursioonibussis? Kas mõistame seda ka kõige tavalisematel hetkedel oma sõpradega nalja heites või spordipäeval oma klassi esindades?

Ilmselt vanemaks saades kasvab see arusaam aina enam, kuid oleks isekas väita, et seda ei või mõista ka algklasside õpilased. Nemadki ju hüüavad seda lauset innukalt kaasa. Kui oleme

saanud aga täiskasvanuks, meenutab neid mälestusi pilk, millega vaatame sama kooli sõrmust kellegi näpu ümber.

Oleme kuulnud lugusid meie kooli endistest õpilastest, kes pöördelistel aegadel sõtta sattudes on leidnud sellest lausest tuge. Teame ka, et just tänu nendele isikutele saavutas meie riik vabaduse. Kuid mida saaksime teha meie, et seda sama tunnet väljendada?

Seda lauset ei peaks vaid suusõnaliselt kuulutama. Piisab ka sõbralikust pilgust koolivennale, kellega koos bussis sõidad või tagasihoidlikust naerutusest tuttavale näole, mida tänaval silmad. See tähendab kaasaelamist oma korvpallimeeskonnale koolidevahelisel võistlusel või aplausi meie koolist pärit olümpiaadide võitjatele. See kehtib kõigile, olgu tegu siis algklasside õpilastega või kaheteistkümnendikega. Meie kooli ühtehoidvus on kõikjal.

Greetel Joanna Vörk
8.a

Õppides Tallinna Reaalkoolis, puutume me kõik paratamatult väga suurel määral kokku patriootlikkusega. Olgu tegemist siis isamaa või oma kooli traditsioonide austamisega – Reaalkool propageerib mõlemat.

Meisse on süstitud armastust ja teadmisi oma koolist juba koolitee algusest. Mida aeg edasi, seda paremini mõistan selle põhjust. Ma ei tea teist kooli, kus traditsioonid oleks nii au sees kui siin. Olen kindel, et just see ongi põhjuseks, miks kogu Reaali pere on nii ühtne ja kokkuhoidev. Kõik hoiavad ühiselt vanu traditsioone elus.

29. septembril, kui suu juubelitordist magus oli ja koolist lahkusin, tuli minu juurde üks välismaalane ja küsis tänaval minu abi tee juhatamisel. Olles seletanud talle suuna, küsis ta minult, et mis müts mul peas on - ta olevat neid sel päeval kõikjal linnas näinud. Seletasin talle, et tähistame oma kooli juubelit, välismaalane oli üsna üllatunud näoilmega. Päris uhke tunne oli.

Aga miks ikkagi? Miks ei võiks me peale aktusi lahkuda staadionilt otsemat teed, miks me peame igal aktusel aulas pilgud marmortahvlile pöörama, miks on Poiss meile nii püha, miks me hüüame võõrastele seosusetu pudikeelena tunduvat deviisi? Olen üsna kindel, et eakaaslastele teistest koolidest tunduvad sellised kombad kohati ülepingutamise või tobedusena. Eks reaalikas peabki natuke tobe olema ja ma ei näe mingit põhjust selle häbenemiseks.

Eriti hämmastav on see, kuidas kogu see patriootlikkus ei lõpe ära keskkooli lõpetamisega. Suurepärase näitena tutvustan teile oma isa, 107. lennu vilistlast. Ta hoiab oma sõrmust ja märki samas karbis oma passi ja mälestuseks jäetud viimaste Eesti kroonidega. Reaalist on ta saanud sõbrad kogu eluks. Käime läbi perekonniti ning ei ole just eriti harv juhus, kui reede- või laupäevaõhtuti surume oma pered kõik meie köögilaua taha, vedame koos jaanipäevi, käime suusatamas, tähistame sünnipäevi või pereisade kalasaaki. Sellest sõpruskonnast kasvab ka välja uus Reaali põlvkond. Kokku on sellel kaheksaliikmelisel sõpruskonnal 12 last, neist 8 õpivad Reaalkoolis ja 4 on veel liiga noored, et koolis käia.

Reaal on midagi erilist ning teised ei peagi sellest aru saama. On meie oma valik, kas vaatame traditsioonide austamisest kõrvale või olemegi natuke omamoodi patrioodid. Olen kindel, et viimase puhul saame palju rohkem osa sellest maagiast, mida Reaal meile pakub ja mõistame palju paremini salapärase ja müstilise Reaali vaimu olemust. Mina igatahes ootan põnevusega

Habe peapesu, märgipidu, sakkidega mustkuldset mütsi ja päris oma Reaali sõrmust.

TRK GALERI

PEREPÄEV

Esmaspäeval, kolmandal oktoobril, kella poole kuuest kaheksani toimus Reaalkooli suures majas perepäev, kuhu olid oodatud 1.- 6. klasside õpilased, nende vanemad ning õed-vennad. Perepäev algas toreda ja kaasakiskuva kontserdiga, kus lauldi ja tant-siti ning lasti seda teha ka publikul. Kui kontsert lõppes, pakuti kõigile süüa ja juua ning seda kuni ürituse lõpuni. Lauad olid kaetud rikkalikult - toitude valmistamisega oldi palju vaeva nähtud ning kõik maitses väga hästi!

Seejärel avati töötoad. Lauamängude toas oli võimalik mängida erinevaid lauamänge, seal hulgas sõnu rägastikust otsida, labürintis õiget teed leida ja etteantud silpide

põhjal ajalooteemalisilauseid moodustada. Lisaks toimusid ka lõbusad sport-mängud, kus vanemad ja lapsed said oma osavust, jõudu, kiirust ja täpsust proovile panna. Ajaloohuvilised kogunesid klassi 304, kus räägiti olulisematest ja põnevamate faktidest Reaali ajaloo. Lisaks võis neljandal korrusel tutvuda fotonäitusega „Ajatelg“, mis on kokku pandud valitud piltidest õpetajatest, õpilastest ja kooli tähtsamatest sündmustest läbi aegade. Päril naljakas oli leida sealt seinalt näiteks oma isa viienda klassi klassipilt.

Kõige rohkem sooviti osaleda lõbusas ja põnevas IPadide töötoas, kus lapsed said vanematele demonstreerida oma uhiuusi ägedaid lemmikõppevahendeid. Üheskoos prooviti erinevaid arendavaid mänge. Aulas avatud robotikaklassis said tehnikahuvilised proovida robotautode programmeerimist ja nendega etteantud rajal sõitmist.

Meisterdamise töötoas tuli papist taldrküle joonistada, lõigata ja kleepida oma portree, kirjutada peale oma nimi ning kinnitada tahvlinätsuga seinale „Reaali perre“. Täna ter-vitavad need superlahedad näod kõiki koolituliijaid Väikese maja garderoobi seinale.

Käsitöö klassis õpetati valmistama kauneid ja uhkeid siidist roose.

Esimesel korrusel tegutses õnneloosilaud, kust ühe euro eest võis võita midagi toredat, kasulikku või maitsvat. Kõik auhinnad olid annetatud vanemate poolt. Järjekord ei lõppenud enne, kui kõik as-jad olid endale omaniku leidnud.

Osalejaid oli Reaalkooli 130. sünnipäevale pühendatud perepäeval palju. Kõigil oli huvitav, kõigile jätkus ruumi, põnevaid tegemisi, maitsvaid jooke ja suupisteid. Sarnaseid üritusi võiks kindlasti ka tulevikus korraldada, sest need on lõbusad ja õpetlikud. Peale selle annavad need suurepärase võimaluse lastele koos vanematega aega veeta ning vanematele koolis toimuvaga paremini kursis olla ja koolielus aktiivsemalt osaleda.

RIINA RATASSEPP 8.A

MÄLESTUSI TÄIS ON ATMOSFÄÄR

Vihmasel 28.septembril jagunes punt Reaalkooli õpilasi ja õpetajaid kahte rohelisse bussi, mis viisid meist pooled Rahumäe kalmistule ning pooled Metsakalmistule ja Pär-namäele. Mina väisasin esimesena nimetatud puhkepaika, kus süütasime küünlad Reaal-koolile oluliste isikute haudadel. Esimesena mälestasime Vello Sillamit, kelle nimeline fond on aidanud nii mõnegi Reaalkooli õpilase õpinguid finantsiliselt. Muljeid tema kohta jagas direktor, kelle muhedad mälestused panid muigama ning unustama märja jalgealuse. Teis-tel haudadel pajatasid lugusid kümnendikud ning oli huvitav kuulata just isiklikest koge-mustest kõnelevaid ettekandeid. Näiteks kunagisest direktorist Hain Hiieaasist kõneles tema lapselaps ning Toomas Toomra kohta oli toredaid mälestusi nii õpetajatel kui ka õpilastel. Meelde jäi ka lugu Wilhelm Konstantin Fromhold Peterseni haua leidmise kohta. Nimelt olid tema haua avastanud liblikahuvilised, kes olid oma avastusest teavitanud ka kooli, kuid see ei pruugi olla õige variant, sest selle väite peale tekkis väike diskussioon, kas ikkagi kool juba varem ei olnud teadlik endise direktori viimse puhkepaiga asukohast. See jäigi selgusetuks...

Kuigi jalad hiljem lirtsusid ning lilla vihmapari tegi bussiistme märjaks, oli kõik tore. Hiljem soovis kodu selle väikse retke üle järgi mõeldes, jõudsin järeldusele, et ei tule kahjuks mõnikord võtta ette mõni vabatahtlik kohustus, sest eeldatavalt igavast üritusest kujunes mõnus jalutuskäik sügisel kalmistul, meenutades inimesi, kes on seda väärt.

ANNABEL KONGI 11.B

GALERII AVAMISE
SEIKLUSED

Kooli juubelisünnipäeval oli mul au olla üks Ajatelje avajatest. Minu, Danieli ja Anna-Mari ülesandeks oli kõigile kohalviibijatele anda põgus ülevaade seinal rippu-vatest piltidest, mida on kokku saja ringis. Külalisteks oli nii karvalisi kui ka sulelisi: direk-tor, õppealajuhataja ja Veiko, Ajateljega seotud õpetajad ees-otsas õpetaja Ahunaga, noore-mad ja vanemad vilistlased ning klasside esindajad. Kohal oli ka raamatukogutädi. Üldjoontes võib ürituse õnnestunuks luge-da, sest kõik tähtsamad tege-lased, kes asjaga seotud olid, said direktori kõnes ära märgi-

tud, keegi midagi untsu ei keeranud ning kõik soovijad said maiustada laua peal olevate kom-midega. Ühele vanale vilistlaseätile pakkus komissoomine isegi enam elamusi, kui piltide tutvustuste kuulamine, sest samal ajal, kui teised vaikselt kuulasid, aru-tas tema rahulikult oma sõbraga kommiassortii teemal. Sellised väikesed nüansid annavadki üri-tustele sõbralikuma ja hubasema õhkkonna.

Galerii avamine võttis aega alla poole tunni.

Kallid Väikese Maja elanikud, võib-olla te ei tea, millest ma räägin: neljandal korrusel on nüüd hästi palju vahvaid pilte, tulge vaadake ise!

JÜRI-MIKK UDAM 11.B

Jüri-Mikk pilte tutvustamas. TRK

Juubelihõnguline Reaalkool läbi Mart Kuurme silmade

Roberta Mark
8.a

Sel aastal tähistasime Reaalkooli saja kolmekümnendat juubelit. Vägev vanus vägevale koolile.. Kuid mis kooli kooliks teeb, on seal tegutsevad inimesed. Siin intervjuus heietab Reaalkooliõpetaja Mart Kuurme oma mälestusi ja mõtteteri kooli kohta. Kauaaegse õpetaja ja endise direktorina on õpetaja Kuurme harinud väga palju noori ja on kindlasti üks silmapaistvamaid pedagooge Tallinna Reaalkoolis.

Jutustage, kuidas sattus Tallinna Reaalkool teie ellu.

Saabusin Tallinna 2. Keskkooli (Tallinna Reaalkool, toim.) 1976. a. sügisel Mustamäe 32. Keskkoolist ja lahkusin 1985. a. Moskva kaudu (õppisin seal ühe aasta füüsika õpetamist prantsuse keeles) Alžeeriasse. 1995.a. valiti mind Tallinna Reaalkooli direktoriks ja tänu õpetajate esinduse tarkadele tähelepanekutele sain 1998.a. sellest kohast priiki. Uus direktor Gunnar Polma võttis siis mu tööle õpetajana.

Kuidas erinevad kõige esimene juubel, mis te Reaalkoolis tähistasite tänavusest juubelist?

Ma ei pea iga 0-ga lõpeva eluaasta täitumist juubeliks. Olen siin koolis tähistanud kahte kooli juubelit: 1981.a. sai meie kool sajandivanuseks, aastal 2006 125-aastaseks. Mõlemaid tähistati võrdselt väärikalt, meelde jäävalt ja õigustatult.

Kuidas on muutunud inimesed teie ümber?

Õpetajatest oleme paljud koos olnud juba tõeliselt kaua: direktor Harri Sirgi lihtsalt leidis 80-ndate aastate alguses kooli 17 noort õpetajat. Õpilased on ikka samasugused, kõigis koolides kõigis maades. Kõikjal on Arnosid, Teelesid, Tootse, Manne, Imelikke, Mammusid, Tõnissone - ainult proportsioonid võivad erineda.

Kuidas on muutunud ajapikku Reaalkooli tavad, väärtused ja üritused?

Traditsioonid on ikka jõus, mis on hea. Muutunud on midagi, mis mulle võõras, just vii-

mase viisaastakuga: ma ei saa kuidagi lahti tunde, et nii praegune Eesti Vabariigi kui meie kooli juhtkond peavad institutsioone tähtsamaks kui inimesi. Oleks tore, kui see tunne tuleneb vaid minu ealistest iseärasustest. Üritused aga on üha enam muutumas väljanäitusteks.

Kas te ütleksite, et mitukümmend aastat tagasi Reaalis õppinud inimesed on praegusest seltskonnast täiesti erinevad? Või jagame me kõik ühtset Reaali

Mart Kuurme 1. septembri aktusel. TRK

vaimu läbi aegade?

Minule tuttavale vaimule pole permanentne müra ilmselt parim elukeskkond. Et käin siin majas üha harvemini, ongi teda raske tabada.

Mis on kõige meelde jäävamad mälestused teil Reaali õpetajatega?

Tegutsesime mu esimese visiidi ajal siin majas (1976-1985) ja veel 90-ndate keskelgi õpetajatega palju koos: kord nädalas oli korv- ja võrkpallitrenn, pärast istusime koos Priki (kehalise) ruumis. Teate, kui head pallurid on Oleg, Talts, Tiia, Helen, Eve jt! Praeguseks on füüsikud kõik teised peale Raidi ja Villu eemale peletanud. Võtsime osa ka õpetajate võistlustest ja igal jõulukontserdil või õhtusel peol esinesime.

Mida tahate Reaalkooli õpilastes kõige rohkem süvendada?

Ma tahaksin, et siin püsiks vaimustus, ehedus, inimesearmastus ja julgus masinate võimule vastu hakata.

Mis on teie jaoks kõige olulisem elu õppetund?

Tee ainult seda, millesse usud; kui sind ei mõisteta, astu kõrvale, vägivald ei too midagi head.

Miks olete Reaalkooli nii kauaks jäänud?

Minu teine visiit siia on liiga pikaks veninud. Midagi väga erilist siinsetes õpilastes vist ikkagi on, et nii raske on end vabaks rebida.

OI AEGU AMMUSEID...

8.oktoobril vilistlaste balli väisates valdasid mind segased tunded. Olen ma ju ametlikult alles teist kuud Tallinna Reaalkooli vilistlane ning kindlasti polnud minu mälestused nende seinte taga veedetud aegadest veel nii hägused ja samas heldimuspisaraid tekitavad kui mõnel vanemal koolikaaslasel. Ometi olin valmistunud rõõmsaks tantsupeoks ning seda see ball ka pakkus.

Eriti meeldiv oli näha tantsu keerutamas meie õpetajaid: Kersti Veskimets, Mirja Särg, Toomas Reimann, Mart Kuurme, Rain Vellerind, Martin Saar ja Gunnar Polma keerutasid Olav Ehala bändi saatel kaaslastega jalga nii kuis jaksasid ning ütleme ausalt, sammu olinendega väga raske pidada. Natuke kurvaks tegi aga meele see, et vilistlasi oli siiski üpris vähe. Piletimüügiga tegelenud Egle Tannenbergi (11.c) sõnul oli ballipäasme soetanuid 100 ringis ja arvestades seda, et Reaalil on elusolevaid vilistlasi julgelt üle 6000, siis see sada on Reaali suurejoonelise 130. juubeli kohta ikka päris nadi. Kuid seda rohkem ruumi oli meil!

Esinejad ballil. ESTNA FOTO

Lisaks Reaali pidude peaesinejaks saanud Olav Ehala bändile vaimustasid vaheaegadel vilistlasi ka väikesed realistid. Julgelt esinesid väikesed poisid Heli Roosi ja Kai Anieri saatel „Meestelauluga“, vahvat showtantsu „Isamaa ilu hoieldes“ pakkusid Andre Oru (vil!123) juhendatud tantsupoisid, sai näha imeilusaid piruette Reaali noorte tantsijate esituses ning vägevaid soolosisid pakkusid vilistlastest koosnenud bänd 12(6) ning peagi lavalaudasid vallutav Them. Öhtule panid punkti Erkki Otsman ja Mart Kuurme, kelle esitusel kõlas laul „C'est si bon“

Ma ei tea, mis see on, mis hoiab mind jätkuvalt Reaalkooli juures, kuid ma jään kannatamatult ootama vilistlaspäeva Reaali Sumin. Kas siis sellepärast, et äkki trehvab maja peal siis rohkem tuttavaid vilistlasi või lihtsalt sellepärast, et siis ei vaadata mind imelikult, kui ma matemaatika-klassi ees jälle mõne pisara poetan ning mõtlen: „Njaaa, 5ndas klassis juhtus siin selline lugu...!“ Uskuge mind, Reaal jääb teile külge ning pikaks ajaks meelde! Järgmise korrani!

MERILI LUUK VIL!126

Reaalmažoori dirigent Edmar Tuul (vil!124) helilooja Veljo Tormisega (vil!65).

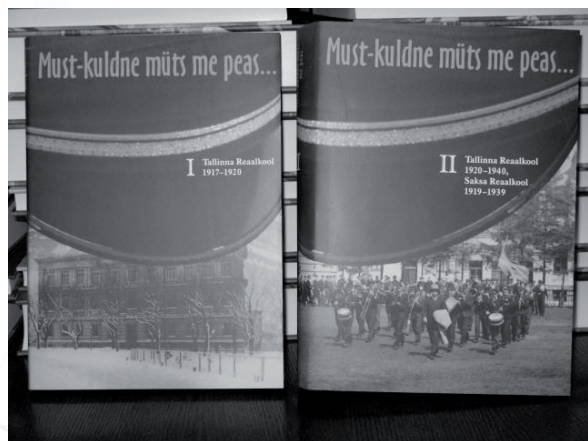
Juubeligalerii!

Raamatuesitus.

Traditsiooniline staadioniaktus.

“Must-kuldne müts me peas...”

Pildid:

Kerli-Helen Oissar (vil!125)
TRK Galerii

Perepäev.

Tunne Kelam (vil!69) kontsert-aktusel.

Margus Karu – edukas noorkirjanik

Rickard Kruusberg
10.b

Algas kool ja 129.b lennul oli au saada kohustusliku kirjanduse hulka raamat „Nullpunkt”, mille autoriks on Margus Karu. Kogu klass luges selle loomulikult

kohusetundlikult läbi ja imelikul kombel enamikule see raamat isegi meeldis. Hakkasime siis romaani klassis arutama ja õpetaja Piret Järvelal tekkis hea mõte kutsuda autor isiklikult tundi sellest raamatust rääkima ja küsimustele vastama, kuna kõikidel oli tekkinud mitmeid mõtteid.

27. september oligi see päev, mil kirjanik külastas meie tundi. Kõigil oli põnev teada saada ka seda, milline ta välja näeb, sest raamatus kirjeldati teda heidikuna ja koledavõitu noorsandina. Kuid võta näpust, polnud ta niiväga midagi kole, vaid üsnagi sümpaatne noormees ja korralikult enese eest hoolitsev.

Alustuseks rääkis Margus oma elust sellel perioodil, mil teda ka raamatus kirjeldatakse. See oli tema sõnul tõesti väga raske ja ta elas selle üle tänu headele inimestele, kes teda ei hüljanud. Tekkis ka kohe küsimus õpilaselt, et kas kõik oligi tõsi, kuid ei, kõik ei olnud tõsi: osa kirjutatust on välja mõeldud tegevuse tihendamiseks ja põnevuse tekitamiseks. Autor rääkis ka nendest lahendustest, mis aitasid tal end jalule seada ja eluga edasi minna.

Edasi pajatas Margus Karu oma praegusest elust, tööst ja reisidest. Nimelt peale kooli lõpetamist läks ta ülikooli ja oli tal kord selline saatus, et sai peaaegu juhuslikult reklaamiagentuuri tööle ja see just ongi ala, mis talle huvi pakub.

Vestlus pöördus tagasi kirjanduse teema juurde ja ta avaldas meile mõningaid saladusi seoses selle raamatuga ja ka nendega, mis varsti peaksid ilmuma, kuna kirjutamispisik on teda juba kord nakatanud. Nimelt peaks lähimal ajal algama võtted „Nullpunktil” põhinevale filmile ja lavastus on juba teatris etendumas. Valmimise etapis on ka uus raamat, õigemini kaks, üks alg- ja teine lõppstaadiumis. Margusel pole muidugi eriti aega nende kirjutamiseks, aga koht, kus need valmisid, oli Austraalia. Talle meeldib reisida ja aega maha võtta - kui väga ära väsib, siis sõidab puhkama, maailma avastama ning Austraalia puhkuse ajal tekkiski idee kirjutada teine romaan.

Selliste arutlusteemade saatel möödus meie teispäevane tund ja veelkord suur aitäh Margus Karule, kes oli nõus tulema meie tundi oma mõtteid jagama.

Johannes, probleemide magnet

(katkend luuletusest Margus Karu "Nullpunkti" ainetel)

Maria Krajuškina
10.a

Ükskord siia ilma toodi,
Pisipoiss Johannes loodi.
Möödus aasta, möödus kaks,
Johannesest sai suur laps.
Aga elu pole kerge,
Kõik ei ole väga selge.
Poisil olid rasked ajad,
Probleem tal lahendust ju vajas.
Läks Johannes uude kooli,
Seal tast keegi üldse ei hooli.
Õnnetus tal koolis vanas,
Seal üks tüdruk raskelt halas,
Et Johannes räigem koba,
Ei saa pidada ta loba.
Süüdistas ta naisi väikseid,

Et nad hooga tapvat lapsi.
Kuulujutud usinasti,
Jõudsin varsti Tallinnasse.
Kohe teada sai klass,
„Ole eraldi, sa kass“
„Me ei vaja oma gruppi,
Sellist ajudeta suppi“.
Ei Johannes anna alla,
Liisa vihik kohe valla.
Õpib poiss ju rootsi keelt,
Ei ta muuda oma meelt.
„Hakkan sõbraks, olen tark,
Siis ei ole enam mark“
Tindikirjutused seal,
Vesi kohe vihiku peal.
„Ema, miks sa pole hoolas?
Nüüd mu süda lendab Poola“.

Vihik oli lihtsalt must,
Kust informatsiooni leida, KUST?
Teadis Johannes kohe,
Liisa annab lõuga kohe.
Nii siis juhtus järgnev päev,
Poiss ei olnud väga mäel.
Kogu Liisa suurim töö,
Läinud nagu päike ööl.
Kuna Liisa väga tähtis,
Siis ta teisi aina vahtis:
„Vihkame Johannest koos,
Pidu saab siis täies hoos“
Heidik saigi mehest noorest,
See õlgadele raske koorem.

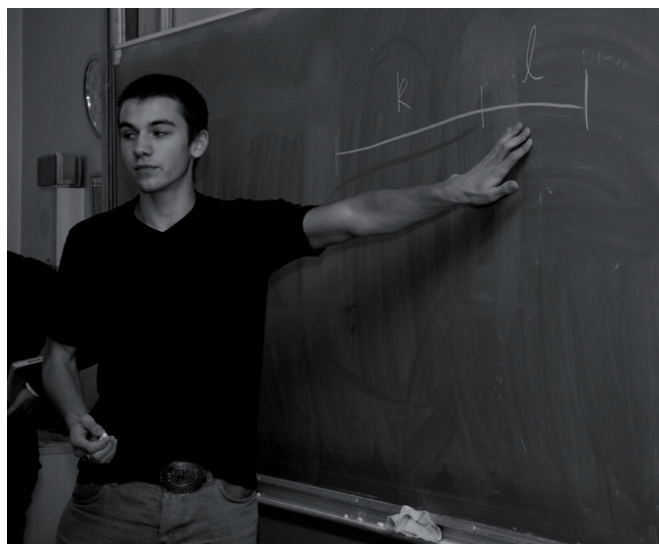
(edasi saab lugeda Reaali Poisi kodulehelt
www.real.edu.ee/ajaveeb/rp)

Rollivahetus õpetajate ja õpilaste vahel ehk Õpetajate päev

Sander Alvin Kelder
12.c

Viies oktoober oli täitsa tavaline koolipäev kuni viienda tunnini. Pärast nimetatud tundi digimuutus terve 12. klass õpetajateks. Minu teadmist mööda ei kasutanud vastvalminud õpetajad sel päeval neile usaldatud võimu väga kurjasti ära (ähmased mälestused umbes 7. klassist: klassivend, õpetajate päev, peadpidi vetsupotis). Esimene tund kehastusin ma ümber Andres Taltsi alter egoks ja õpetasin umbes 10 minutit kümnele klassile ilu seost matemaatikaga. Siis me tegime viktoriini, kus oli ainult üks küsimus ja auhinna võitis nupukas Hanna-Kaarin. Vahepeal lendas klassi sisse üks gaasimaskiga olend, kes proovis vene aktsendiga mingisugust terviskontrolli teha (ma päris täpselt ei saanud aru). Mäletan, et 5. klassis oli päris naljakas: eesmärgiks samastuda umbkeelse venelasega, aetasime iga e-tähe ette j-tähe.

Järgmist tundi andsin ma koos klassivendade 5. klassi õpilastele. Aineks oli seekord inglise keel. Tunni teemaks oli mõistatamine ja "tongue twisterid", ehk siis laused, mis ajavad keele sõlme. (Kui kiiresti suudate teie öelda: How much wood could a woodchuck chuck, if a woodchuck could chuck wood? He would chuck as much wood as a woodchuck could, if a woodchuck could

Õpetaja Kelder kümendikele matemaatika võlused tutvustamas.
KASPAR ORASMÄE

chuck wood.) Mis hämmastas mind enim, oli see, kui võrd nupukad ja kiire taibuga 5. klassi õpilased olid. Üks tüdruk mõistatas kõik küsimused ära, mina isiklikult suutsin vaid

pooled kodus tundi ette valmistades välja nuputada. Ning üks poiss lausus kolm eeltoodule sarnast lauset minust 5 sekundit kiiremini. Mul tekkis juba 18-aastasena tunne, et minu parimad päevad on jäänud möödanikku ja väikeste kiirete protsesside kõrval mõjun mina aeglase kõvakettana.

Kuigi abituriendid olid võtnud õpetajate kohustused kaheks tunniks üle, ei oldud õpetajatel siiski ette nähtud terve see aeg luuslanki lasta: pedagoogid jaotati gruppidesse ja nad pidid looma näidendid, kusjuures iga õpetaja pidi laval ära käima kasvõi lavakujundusena. Järgmisena suundusid õpetajad õpetajate tuppa torti sööma ja samal ajal sättis bänd end aulas üles. Esitusse tuli lugu "Õpetaja". Järjekorras järgmisena esines abiturient Erik Tamre inspireeriva kõnega ja peale seda ennistati õpetajad tagasi ametisse ning igaüks sai ühe lille.

Üks etteheide korraldajale 12A klassile: nimelt, kui abituriendid olid tunnid ära andnud, oli neil võimalus minna aulasse ja võtta õpetajate üritusest osa. Paraku oli teavitustöö puudulik ja minu teadmist mööda oli aula abiturientidest täiesti tühi. Mina isiklikult oleks tahtnud küll Erik Tamre kõne kuulata, sest kolmandale koruselegi oli kuulda aplausi ja keegi õpetajatest karjus isegi braavo. Kui see väike etteheide kõrvale jätta, siis oli tegu väga õnnestunud üritusega ja võibolla isegi mõni sellel päeval tundi andnud abiturient sai esimese tõuke õppida isegi õpetajaks.

Erik Tamre pöördumist õpetajatele saad lugeda Reaali Poisi kodulehelt.

Omaloomingupäev

Ode Liis Pino
11.b

11. oktoobril toimus Reaalkoolis Omaloomingupäev, mille eesmärgiks oli anda teada õpilastest, kes loovad kunsti või kirjandust, nii õpetajatele kui ka koolikaaslastele, et tunnustus neil saamata ei jääks. Päeva olid korraldanud emakeeleõpetaja Kristi Koit ja kunstiõpetaja Tairi Tamme-Amjärv. Mõtte enda algatamise au saab tuua aga just Kristi Koidule, kes soovis sel-lise päeva korraldamisega tuua tähelepanu uue almanahhi „Realist 19 ehk Loomepalavik” ilmunisele ja tahtis teha reaalsuseks oma amuse soovi selline päev korraldada, enne kui tsükkelõpe peale tuleb, mil ei pruugi enam sel-lise ürituse korraldamise võimalust tulla. Almanahhi promomine oli võimas: terve päev liikus teisel korrusel ringi raamatukaupmees Harry-Karl Lepp (11.a), kes müüs nii almanahhi, Märt Karmo ajalooraamatut „Must-kuldne müts me peas...” ja Reaali kalendreid. Kuna sõna „ei” väga vastuseks ei võetud, on paljude reaallikate kodune raamatu-

riiul nüüdseks täienenud Reaalkooliga seostuvate raamatute võrra. Omaloomingupäevast osa võtavad õpilased kogunesid peale 2. tundi aulasse, kus nad valisid endale mugava koha ja sealt edasi olid kõigil vabad käed: võis joonistada, maalida, kirjutada romaani, luuletusi - mis iganes sel hetkel meeldivaim oli. Loomist käis üle vaatamas ja suunamas Omaloomingupolitsei (11c), kes jalutas ringi ja uuris, mida kunstnikud-kirjanikud teevad. Vahe-tundidel lõbustasid nad õpilasi muusikapaladega nii kitarril kui suupillil. Kuid ega Omaloomingupäev toimunud vaid aulas: 4. tunni ajal pidas Jürgen Rooste (vil! 112) muusikalist loengut auditooriumis, saatjaks klaveril Erki-Andres Nuut. Luuletaja ja vana Reaalkas arutles eestlaslikkuse ja Nõukogude korra üle ning luges ette peale enda loominguga Karl-Martin Sinijärve ja Toomas Liivi luulet. Eriselt jäi meelde Rooste tee luuletamise juurde, tema ainus kindla looga luuletus trammiõidust ja lause eestlase tagasihoidlikkuse kohta: „Kui mõni neu eesti mehe kätt riivab, on kohe romantika.“ Peale Jürgen Rooste käis Real-

koolis külas ka Tõnis Parksepp (vil!121), kes viis kuulajaid „Väiksele jalutuskäigule kirjan-duspõllul” ning pärast 8.tundi toimus aulas

ka näha.“ Vastukaja oli teiste õpetajate poolelt väga positiivne, keemia-õpetaja Andrus Kangro oli isegi öelnud, et nii tore, et keegi kitarr

Loominguhoos. KRISTI KOIT

Omaloomingupäeva finaali: pärastlõuna luulepõimingu vilistlasluuletajatega, kus sai kuulata nii Mikk Raba (vil! 126), Karl-Martin Sinijärve (vil! 103) ja Jürgen Roostet teiste seas. Omaloomingupolitsei oli sealgi toimekas: nemad juhatasid sisse kõik meie luulerealistid. Õpetaja Kristi Koit jäi üritusega enam kui rahule: „Läks paremini kui arvasin, saalis oli rohkem rahvast kui alguses arvasin ja nad kõik ka tegid midagi. Minu hirm oli alguses, et inimesed tulevad saali ja suurema osa ajast ei tee mitte midagi, aga nad kirjutasid ja tegid kunsti. Loomise motivaatoriks võis muidugi ka see olla, et ütlesin, et soovin kõike pärast

mängib. Ka õpilased jäid igati rahule: nad said näidata oma kunstiannet teistele ja võimalik, et leida ka inspiratsiooni ja tahtmist jätkata oma loomingutegemist, kuulades vilistlastest kirjandustegelasi. Aga ega Omaloomingupäeval tehtud töid siis jäeta saladuseks: kunstiprojektidest tuleb näitus, osad kirjandustükid avaldab Reaali Poiss ja paljud töödest lähevad järgmise almanahhi sisuks. Kuna üritus nii edukas oli, loodame kõik, et selline üritus ei jää viimaseks, isegi kui tsükkelõpe saabub, vaid saab tähtsaks osaks Reaalkooli traditsioonidest.

Oli see tõesti pea kaks kuud tagasi?

Egle Tannenberg
11.c

Ilmselt on mõõdukalt palju neid inimesi, kel on sõber või paar, keda nad harva näevad - nii kord või kaks kuus - , aga iga kord kui kokku saadakse, jätkub kõik samavõrd kvaliteetselt, nagu siis, kui teineteist viimati kohati. Oli lõikuskuu lõpp ning hinges pakitses kange soov oma kuuvarjutusliku sõbraga midagi huvitavat ette võtta enne kogu kooliladungi kaelasadamist. Mida muud teha, kui leida mingisugune põnevamat sorti kultuuriüritus ning asi paika panna.

Valituks osutus kunstnik Chintis Lundgreni artist talk ja animatsioonide näitamine Olevimägi 7 asuvas MÄRZ projektiruu-

mis. Üritus leitud, tuli end vaid kohale veda-da ja loota, et sõber alt ei vea. Üritus ise algas kell seitse esimese septembri õhtul. Jõudnud veidi varem kohale, seisin hoone välisukse ees ja vahtisin kõrvaltänava poole. Ei pidanudki kaua ootama, enne kui nägin enda suunas silkavat sõpra.

Kunstnik Lundgren rääkis, kuidas ta oma praeguse põhitegevuse animeerimisenijõudis. Kunstialase hariduse on Chintis omandanud endises Academia Non Gratas, mis enne tema lõpetamist nimetati Eesti kunstiakadeemia filiaal Academia Grataks. Ta hakkas anima-värgiga tegema üsna juhuslikult - maalimiskriisi tulemusena läks ta tööle reklaamibüroosse, kus

algsest
story-
boardi
de
tegemi-
s e s t
(klip-
p i d e
p i l t -
h a a v a l

MARZPROJEKT.WORDPRESS.COM

väljajoonistamisest, kujutamaks selle põhilisemaid sündmusijasüžeepeördeid) kujunes animatsioonide loomine. Maalikunstnikust sai amatöörist animarežissöör. Jutu vahele näitas ta enda loodud animatsioone, ka kõige varasemaid. Põnev oli jälgida nende arengut, aga ka omanäolisi karaktereid, kes igas klipis midagi napakat korda saatsid. Kui võrrelda vanemaid ja uuemaid loominguid nagu näiteks bändi Under Marié loole "That Dance" loodud videot ja Eesti Ornitoloogiaühingu 90. sünnipäevaks valminud animatsioone, siis on kahtlemata märgata progressi tehnilise-

mas pooles. Sisu koha pealt: igal juhul väga sürr, olenemata sellest, kas tegu on vana või uue klipiga. Kogu tervik, visuaalne ja heliline pool, tekitab sellist iseäranis kummalist tunnet, mida ma meeeldi vahepeal kultuuriüritustelt otsimas käin.

Ei puudunud ürituselt ka juhuslik Reaalkooli vilistlane: märkasin otse enda ees istuva meesterahva sõrmes alati uhket tuttavat sõrmust. Võimalik ka, et tavaline üheteistkümnendiku sõrmusenälg on silmi teritanud ja natuke pead hülutanud, aga selline tunne on, et igal pool, kuhu vaatad, on Reaali sõrmus, vastupidiselt enda sõrmele.

MARZPROJEKT.WORDPRESS.COM

Vanaema kinkis mulle 10 €

ALGAS TAASKORD SEE NÄRUNE KOOL.
 SUVEL KOGUTUD LISAKILODE ALL VÄRISEB HAPRALT MU TOOL.
 JUME PÕHJAL VÕIKS ÕELDA, ET OLEN IMMIGREERUNUD MONGOOL.
 ALLES TA ALGAS,
 KUID JUBA MU VABADUSE MAHA SALGAS.
 ÄRGEM SAAGEM MUST VALESTI ARU –
 REAALI GÜMNAASIUMIS KÄIA ON MARU!!1
 HETKEL TUNNIKS ON AJALUGU –
 AHUNA ÕPETAB MEILE REAALI MEESTE ÕILSAT SUGU.
 VIHMA AKNAST SISSE MU VIHIKULE SAJAB –
 NUTTEV JUMAL HÄBIVÄÄRSE INIMKONNA PÄRAST VIST ANTIDEPRESSANTE VAJAB.
 HINGEPEEGLID PÜSIVAD AVATUD KUNI...
 NAD GILJOTIINIGA MAHA NOTIB VÄRDJAS NIMEGA UNI.
 ÖÖSEL SAIN MAGADA TUNDE VAID KAKS,
 SEST LÄBI OLI VAJA LUGEDA RAAMAT PAKS.
 HOMMIKUL KOOLIS TEADA SAIN,
 NÜÜD IRVITAB MINU ÜLE JUBA *trollface*'GA REAALIVAIM,
 ET TÄNA EI OLNUDKI LUGEMISKONTROLI.
 KUID OMA MASENDUST EI SAA MA MINNA RAVIMA KA SOLLI,
 SEST VANAEMA KINGITUD 10 € JÄI KOJU.
 NÜÜD TUNNEN END KUI MANALA TEED LÄIND' KÄRVAND' ROJU.
 TÄNU LUGEDES MÖÖDUND' ÖÖLE KÕIK MUUD AINED ÕPPIMATA JÄID.
 ÜTLEN AUSALT – SIIN MUNAL NIMEGA MAA ON MINUST KA HELGEMAID PÄID.

MIINA VILO
 10.A

Igasugu asjad

Vaata seal on maja,
 hästi sees sel kajab.
 Vaata kui ilus talu,
 seal tiigis on palju kalu.

Vaata seda mutti,
 ta kannab imelikku tutti.
 Kes see lamab maas,
 kes see veel kui mutt seal taas.

Kuigi juba öö,
 see mutt teeb ikka tööd.
 Võib tunduda et õues on vilu,
 kuid sulle vaatab vastu hoopis
 kilu.

Vaata seal on kaev,
 kuid muti alla on laev.
 Järsku tuli kurg,
 ta taga oli turg.

Vaata seal on siil,
 ta taga väike kiil.
 Seal saunas väike ahi,
 Kuid kuule, mis sa vahid?

Vot see olen mina,
 ot,ot,ot, see on hoopis mu nina.
 Õues paistab päike,
 mu nina päris väike.

Mul on midagi uus,
 ära arvasid, see on mu pluus.
 Midagi on veel uus,
 õige, see on kassi kruus.

Selline lõpp oligi mu lool,
 nüüd kiirustage, kuna algab kool.

ANETE ANDERSOO
 5.A

Ütlusi, teadagi kelle omad...

Piret Karu:

"...või mis iganes su nimi on, Henri."

Karu:

"Mandrijää kukkus lopsiti alla!"

Erkki Otsman:

"See veri, mis sul muidu peas on, läheb nüüd siia alla ja siis sa muust ei mõtlegi."

Otsman:

"Kas sul on alalõualihase kramp? Ühel ooperilauljal olla ükskord nii juhtunud: võtnud kõrge noodi ja "ää-ää-ää!"

Toomas Reimann soosistab eesti keele klassi ukse vahelt: "Mirja, Mirja, anna võti!"

Mirja Särg: "Oh, sina, ma mõtlesin, et kuulen sind enda peas!"

Reimann: "Reaali vaim."

Särg:

"Reedel võtame veel natuke armastust kokku."

Särg:

"Ei ole päris nii, et vanaema rookis meid mannapudrugaga."

Villu Raja:

"Selle järeltööga lähed sa ajalukku."

Raja:

"Kaisa, sa oled nagu Nõukogude konstaabel."

Emil: "Niisiis oled sa päris vana."

Raja:

"Ütles üks siin ukse peal, et ei usu. Ateist selline."

Tiia Luuk:

"Nimetage mulle mõni asi, mille suhtes teil on nulltolerants."

Õpilane: "Astmeline tumumaks."

Luuk:

"Ja te tahate gümnaasiumisse saada? Hahaha!"

Tiia Luuk:

"Mina olen oma elus ühe rahvaloenduse läbi teinud. Polnudki eriti valulik."

Luuk:

"Paneme nüüd selle juuksurisalongi kinni."

2							7
	5			1	2	9	3
	3	9					
			5			3	
		6	2	9	8	1	
		2			7		
						7	5
	8	5	9	4			2
6							1

				1		9	8
			7				
5				4	3		6
	3			6			5
	1	6				3	9
	9			3			4
9			1	8			7
					4		
	6	7		5			

3	6	2			7	5	
				4			7
					9		
8		7	9				6
	4				6	2	7
			1				
	2				5		
		4	6			8	3
							1

SUDOKU!

Reaali Poiss

Tallinna Reaalkooli ajaleht nr 2 (97) oktoober 2011

peatoimetuse	Merit Kraav 11b, Ode Liis Pino 11b, Mari Kraav 12c
küljendus	Merit Kraav 11b, Mari Kraav 12c
toimetuse	Sander Udam 11c, Elina Osi 11c, Egle Tannenberg 11c, Laura Liisa Lankei 11c, Kristine Diane Liive 11c, Sander Alvin Kelder 12c
toim. nõuandja	õp Piret Järvela
aitäh	Anete Andersoo 5a, Elise Altroff 8a, Greetel Joanna Võrk 8a, Roberta Mark 8a, Riina Ratasseppe 8a, Maria Krajuškina 10a, Miina Vilo 10a, Rickard Kruusberg 10b, Gerli Gritsenko 11a, Jüri-Mikk Udam 11b, Annabel Kongi 11b, Madis Teinemaa 11b, Anna-Helena Saarso 12b, Merili Luuk viil!126,
kaanefoto	autor Kaspar Orasmäe 12b

Reaali Poiss ilmub iga kuu mahus 8-16 lk ja on tasuta.

rp.real.edu.ee

rp@real.edu.ee